زندگی از چند زاویه مختلف

من بخور!

ع غذا می‌روند، بعضی‌های دیگر وقتی حوصله‌شان خیلی ناراحتند. اما فقط ما کرونادیده‌ها که بویایی کردن طعمش را می‌دانیم!
ها را بالا پایین کنید تا متوجه شوید که غذا چگونه لندن باقی نمی‌گذارد. البته میان این بزن‌بزن جیب ا کسب درآمد می‌کنند. آشپزها، تبلیغاتچی‌های دیده‌ای به نام موکبانگ‌ها. خلاصه حرف و حدیث پس با ما همراه باشید.

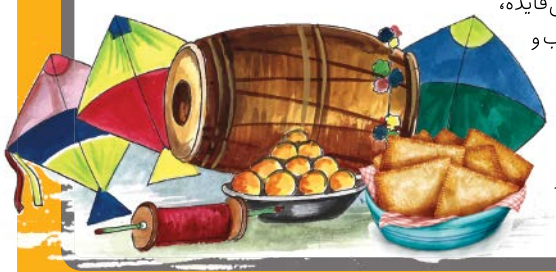
غذا در قاب کوچک

چند سال پیش، تلویزیون به سرش زد و برنامه‌ای تدارک دید که به مذاق شکم ما خوش بیاید و چنین شد که در بازه‌های زمانی مختلف، برنامه‌هایی ساخته شد برای آموزش آشپزی! مادرهایمان هم برگه به دست، می‌نشستند تا دستور پخت غذای جدیدی را یاد بگیرند و هر آنچه فهمیده بودند به خورد اهل خانه بدهند و محتوای آنچه دیده بودند، گوشت کنند به تنمان! کم‌کم در حاشیه این برنامه‌ها و در طول همان محتوایی که هر قسمت نوش جان ما می‌شد، تبلیغاتی هم صورت می‌گرفت. رفته رفته، سهم تبلیغات بیشتر شد و جنبه آموزش برنامه کمتر! اسمش همان بود ولی رسمش نه! جای لذت آشپزی را، لذت خرید قسطی و مقرون به صرفه گرفته بود. این روزها با این‌که این برنامه‌ها سهم کمتری در تلویزیون دارند اما هرازگاهی در کنار تبلیغ محصولات غذایی حشمت و خسرو و پرویز و باباقدرت و دیگران، ترکیب روغن و مرغ و حبوبات را یادمان می‌دهند و می‌روند.

غذاهای بافرهنگ!

اگر کوله روی دوش انداخته و می‌خواهی دور دنیا بگردی، باید راجع به مهم‌ترین عنصر روزانه انسان، یعنی غذا، خوب بدانید. تا قبل از دیدن این تیتر، به خیالم همه‌جای دنیا مثل ایران است که هرچه غذا مفصل‌تر و پربارتر، عزیزتر! اما خیلی زود فهمیدم که چنین نیست! برای مثال به همین همسایه شرقی‌مان، کره که بروی، ممکن است ببینی وقت زیادی صرف درست کردن غذایی شده و چه بسا زمان زیادی را منتظر مانده باشی اما اگر ندانی که نباید چاپستیک‌ات را داخل برنج بگذاری چه؟!
در واقع شما به نوعی توهین کرده‌اید! چون اصولا این کار در مراسم تدفین، انجام می‌شود و با این اشتباه، گویی به آنها می‌گویید که شما مرده‌اید و از قید حیات آزادید!
اما از این سر دنیا می‌خواهیم برویم آن سر دنیا، کشور همبرگرهای چرب و فست‌فودهای رنگ و وارنگ، کانون غذاهای سریع‌السیر و اغلب کم‌فایده یا کاملا بی‌فایده، آمریکا! که از قرار معلوم همین ترکیب‌های غذایی چرب و اکثرا کم‌فایده، کار دست‌شان داده و چاقی از معضلات بزرگ این مردم شده، طوری که چاق‌ترین کشور دنیا محسوب می‌شوند و به قولی، کفه سنگین ترازو، متعلق به آنهاست. اگر دقت کنید اصلا یک نیمه از کره زمین کج شده! از بس که اینها اضافه‌وزن دارند.

بخور ولی آدم باش!

این روزها که بازار پز دادن پررونق است و برد با کسی است که غذای خوب‌تر و گران‌تری را در رستوران بهتری استوری کند تا همه انگشت به دهان بمانند که عجب جایی؛ عجب غذایی! در میان پست‌های مانور غذا و امتحان کردن هر آنچه دم‌دست هست، چشمم خورد به یک حدیث از پیامبر(ص).
از آنها که با شنیدنش، سرت را به تاسف تکان می‌دهی و فکر می‌کنی به استوری‌های خودم پَزایی که گذاشته ای و هرچه تا به آن لحظه خورده ای! حدیث چنین بود که: «هر کس غذا بخورد و دیگری به او نگاه کند و به او ندهد، به دردی بی‌درمان مبتلا می‌شود.» آن لحظه، در این فکر بودم که با این اوصاف، خدا منت سرمان گذاشته که چوب خیلی از کرده‌ها و نکرده‌هایمان را در سرمان نکوبیده و هنوز سالم و سرحال راه می‌رویم، استوری می‌گذاریم، پز می‌دهیم و هشتگ می‌زنیم: یه روز خوب با غذای خوب!

دیده شو!

و طبیعی به نظر رسیدن، به اندازه کافی جذاب و نیچه رسیدند که هرقدر عجیب‌تر و غریب‌تر، بهتر! د که نکند کودک نوپایشان، از اشیای خانه چیزی ن غذاهای کثیف رستوران‌ها بودند و به هرحال نیم اگر مادری به خیالش می‌آمد که ممکن است شت‌پای گریل شده با عصاره اسب آبی، کرم‌پلو هست، ببلعد، دیگر آن همه حرص و جوش را با

جودات و
ه کرد

مریم
شاه‌پسندی